

[Frandsen.]

I den forbindelse må man også understrege, at u-landsbistanden via EF adskiller sig noget fra den danske u-landsbistand, idet . . .

Formanden: Det er mig uforståeligt med den støj, der er i sidelokalet.

Frandsen: . . . den u-landshjælp, som vi har ydet, næsten ikke er gået til infrastrukturen, men i høj grad er gået til uddannelsesformål.

Endelig skal det også nævnes, at EFs u-landshjælp ligesom så næven anden bilateral u-landshjælp er en slags støtte til giverlandet og ikke til modtagerlandets erhvervsliv. Støtten via EF har især været til gavn for fransk erhvervsliv, som har kunnet fortsætte deres arbejde fra kolonitiden. Således er ca. 42 pct. af projekterne i perioden 1964-69 gået til foretagender hjemmehørende i Frankrig og 22 pct. til Vesttyskland, mens kun 16 pct. af de projekter, som er gået via EF, er gået til de associerede lande selv.

I denne forbindelse vil jeg også godt anholde det, som hr. Poul Dalsager i går nævnte over for fru Helle Degn, nemlig spørgsmålet om, hvor meget u-landshjælp de enkelte EF-lande giver, og hvor meget u-landshjælp Danmark giver. Når man siger u-landshjælp, må man også se på formen for u-landshjælp. Det er et spørgsmål, om det er statslige bistandsydelser uden betingelser, om der er tale om private overførsler, om der er tale om, at erhvervslivet i de industrialiserede lande investerer i u-landene, og det medfører oftest, at der kun bliver et begrænset afkast til de pågældende u-lande, men et betydeligt afkast til de industrialiserede lande. Ligeledes må man se på, om der eventuelt i den u-landshjælp, der gives fra de rige lande, er tale om f. eks. en form for militær bistand, som bibeholder visse styreformere i u-landene. Den form for u-landshjælp har vi næsten aldrig været med til at give, mens det er den u-landshjælp, man bl.a. giver fra fransk side og også fra et par andre af EF-landenes side. Så når man kan fremvise nogle meget smukke tal for fransk u-landshjælp, er der ikke tale om det, vi til daglig kalder u-landshjælp, og derfor må man sige, at det spørgsmål, som hr. Poul Dalsager rettede til fru Helle Degn i går, i høj grad var præget af demagogi, fordi

man ikke kan måle u-landshjælp på den måde, som hr. Poul Dalsager tilsyneladende vil gøre det.

EF medvirker endvidere til ved sin u-landshjælp, både ved handelspolitikken og også ved den almindelige bistandspolitik, at de nuværende u-lande forbliver u-lande og de industrialiserede lande forbliver industrialiserede lande, således at forskellene mellem de rige og de fattige ikke udjævnes, men efter alt at dømme udvides.

Hvad angår de associerede lande i Afrika, tyder meget på, at deres afhængighed af EF vil blive endnu større og stort set svare til afhængigheden i sin tid som kolonier i forhold til de europæiske kolonimagter. EFs aftaler med de afrikanske u-lande vil formentlig også bevirke, at EF vil få en magtposition økonomisk og politisk i Afrika, som USA igennem mange år har haft det i Latinamerika. Og når USA har måttet anvende militære magtmidler for at bevare magtpositionen i Latinamerika, f. eks. i 1954 i Guatemala og i 1965 i Den dominikanske Republik, så er det måske også naturligt i den forbindelse at nævne, at det også kan tænkes for EF fremover.

Enkelte EF-lande har allerede grebet ind militært i deres tidligere kolonier for at svare økonomiske og politiske interesser. Således greb Belgien som bekendt ind i 1960 i Congo, og Frankrig greb ind i 1966 i Tchad. Man forsvarede dengang rene belgiske og rene franske interesser, men man må regne med, at efterhånden som EF udbygges, vil der ikke blive tale om, at det er specifikke nationale interesser, der kommer til at stå på spil, men der vil i højere grad blive tale om EFs interesser, og da EFs u-landspolitik gør u-landene afhængige af EF, må man også regne med, at det er sandsynligt, at der om nogle år kan opstå bevægelser og kræfter i u-landene, som vil frigøre disse områder fra den nære økonomiske og politiske tilknytning til EF, og så må man regne med, at der, ligesom vi har set det i Latinamerika og andre steder i verden, vil opstå kræfter, som på ikke altid helt lovlig vis vil søge at frigøre sig. Disse kræfter vil måske sætte militære magtmidler bag sig, og i den situation kan vi måske forvente noget lignende, som vi også har set i Afrika, nemlig da Frankrig i sin tid greb ind i Tchad. Frankrig ønskede på det tidspunkt at støtte